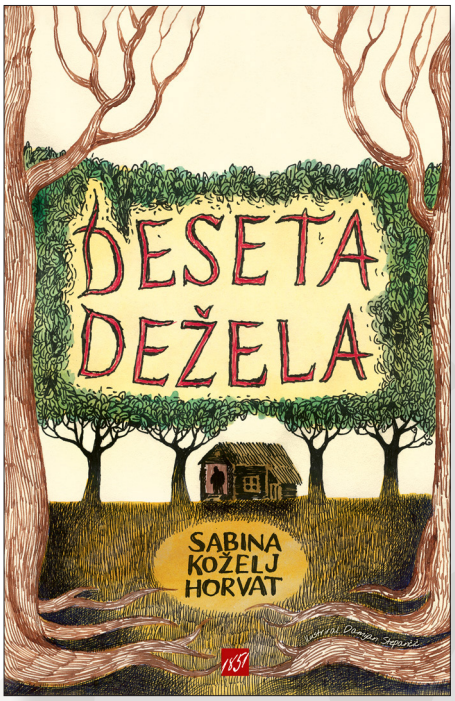

Skozi portal Krjavljeve koče v nepozabno najstniško pustolovščino

Si upate stopiti skozi portal Krjavljeve koče? Kaj bi iz oči v oči rekli pisatelju, ki ga že 140 let ni več? Si drznete odvezati migetajočo malho lovca na kače? Si predstavljate zaprepadenost zadrgnjene Zgodnje Danice ob srečanju z razvratnim Playboyem? Si upate stopiti v čevlje desetega brata? Knjiga zares oživi šele, ko jo kdo bere. To je vse, kar morate vedeti.

Vsaka knjiga je stik različnih svetov. In človek, ki zares zna brati, se spremeni v svečenika v posvečenem templju. Kdor pa si upa, stopi tudi skozi portal Krjavljeve koče. Najstnika Ema in Jakob vanj padeta po naključju. Pisanje šolske seminarske naloge se spremeni v neverjetno pustolovščino potovanja skozi čas, prostor in domišljijo. Obremenjena s policijsko uro in pod drobnogledom koronaredarjev se kljub zaprtju glavna junaka prebijeta v muzej na Muljavi. Obisk Jurčičeve domačije je nujen korak, če hočeta našega prvega velikega pripovednika začutiti in opisati, kot ga pred njima ni še nihče. V Opusu, deželi Jurčičevih junakov, vre. Nezadovoljstvo nesrečnih usod je namreč trčilo ob nepojmljivo grožnjo bledenja in izginjanja. Ema in Jakob medtem na mostu med 19. in 21. stoletjem spletata prisrčno prijateljstvo z Josipom. Bo šepetalec knjigam uspel razvozlati uganko, zaradi katere se v nič pogreza dežela našega izročila in je naš svet iz dneva v dan bolj spačen?

Kdo bi bili, če se ne bi rodili tem staršem, v tem okolju in v tem času? Kdo in kakšni bi bili, če nas ne bi veliki možje in žene skozi stoletja izoblikovali v narod s točno tako kulturo, zgodovino in jezikom? Kam bi zarinili svoje korenine, če naši predniki ne bi zvesto rahljali prsti dediščine in izročila? Odgovori niso enoznačni niti samoumevni. Iz usod ljudi, ki so daleč, zapisanih v jeziku, ki nam je še dlje, jih je včasih težko razbrati. V resnici pa že stoletja brusimo čevlje po istih kamnih in istih poteh. Medtem ko mladi danes negotovo iščejo zaplato prostora pod digitalnim soncem, ni bilo pogumnemu, pronicljivemu in ustvarjalnemu mlademu človeku pred poldrugim stoletjem na preprostem in dolgočasnem papirju nič lažje. Jurčič je

Podatki o knjigi

- Naslov: Deseta dežela
- Avtorica: Sabina Koželj Horvat
- Predgovor: Saška Ocvirk
- Ilustriral: Damijan Stepančič
- Urednica: Saška Ocvirk
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: trda
- Število strani: 364
- ISBN: 978-961-278-526-0
- Cena: 28 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2021

Kontakt

Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

v 37 letih svojega življenja oral ledino slovenske proze in ustvaril na desetine legendarnih junakov, ki so svojo nesmrtnost dobili v črticah, povestih, novelah, dramskih delih, humoreskah in pripovedkah. Predvsem pa je premaknil ogromno skalo, s katero je bil zapečaten ustvarjalni izvir najbolj kraljevske med literarnimi zvrstmi: napisal je prvi slovenski roman *Deseti brat*.

Za lažji sprehod med najbolj znanimi fabulami v vrtu Jurčičeve proze bo bralcu koristil kratek vodnik ob koncu knjige. Sabina Koželj Horvat je svoj romaneskni prvenec izdala pri Celjski Mohorjevi družbi. Pri tej založbi je svoj prvenec *Jurij Kozjak, slovenski janičar* leta 1864 izdal tudi Josip Jurčič. *Deseta dežela* kot izjemen poklon njegovemu delu ni po naključju namenjena mladim bralcem. Od novih rodov je namreč odvisno, ali bodo nevidne zlate niti naš svet tudi v prihodnosti še trdno držale skupaj. V Jurčičevem letu, 140 let po njegovi smrti, razmišljamo prav o tem – kdo smo, kam gremo in kakšen svet želimo soustvariti našim zanamcem. Nitke izročila iz *Spominov na deda* tečejo v prihodnost tudi skozi naše dlani …

O avtorjih

Sabina Koželj Horvat, rojena 1972 v Ljubljani, je doma iz Zagradca ob Krki na Dolenjskem. Slovensko besedo širi izven meja Slovenije s poukom slovenskega jezika in kulture v Osijeku, pod okriljem slovenskega ministrstva za izobraževanje, znanost in šport. Na Hrvaškem je do leta 2020 vodila Slovensko kulturno društvo Stanko Vraz. Pri Celjski Mohorjevi družbi so doslej že izšle njene knjige *Ogenjček išče ognjišče* (2000), *Ogenjček in nočna lučka* (2001), *Ogenjček in skriti dnevnik deda Mohorja* (2002), *Siv las* (2003) in Kokoške s Koroške (2004).

Damijan Stepančič, rojen 1969 v Ljubljani, je slovenski ilustrator in slikar. Po srednji šoli za oblikovanje in fotografijo je študiral na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, kjer je leta 1996 diplomiral iz slikarstva pri Gustavu Gnamušu. Že kot srednješolec je objavljal stripe v revijah PIL in Ciciban. Vse od študija dalje se ukvarja z mladinsko knjižno ilustracijo, ilustrira pa tudi za odrasle (revije Mladina, Albert). Ukvarja se s stripom in animacijo, likovno opremlja učbenike in priročnike, izdeluje lutke. Z ženo Lucijo ustvarjata tudi avtorske slikanice. Leta 2010 je bil uvrščen na častno listo mednarodne zveze za mladinsko književnost IBBY. Živi in dela v Senožečah.

Odlomek iz knjige

V letu, ko je pod revno slamnato streho na svet prijokal Jurčič, se je na slovstvenem nebu pojavilo znamenje – *Zdravljica*.

Prešernova repatica.

Je naključje, da je največji slovenski pesnik napisal *Zdravljico* kot poziv *»zdravi ostanite«* in vanjo postavil opozorilo v skrivnostnem akrostihu prav v tem letu?

Jurčič je prišel in odšel, da nas reši, ne pred koronavirusom; bolezni so vedno bile in vedno bodo.

Prišel je, da nam pomaga rešiti tisto, kar je še pristnega v nas.

Prišel je, da nam pomaga izkopati našo izvirnost izpod ruševin, ki jih je svet s svojimi okovi zgrnil nad našo prvinsko naravo.

Prišel je, da nas spomni ohranjati tisto, kar je v človeku najbolj cenil – značaj.

Odšel pa je, da nam pokaže, da četudi kratko, življenje lahko obrodi nesmrtne sadove.

Tudi če je tvoje življenje kratko, lahko v tem času sebe in druge srečne storiš.

In nenazadnje, on je tu, da se spet lahko dotikamo knjig.

In da se knjige dotikajo nas.

(*Str. 343–344*)